

Lars Konradsen

Jeg er 68 år, født 22. januar 1948.

Jeg er bestyrelsesmedlem og næstformand i Patientforeningen Netpa Danmark og gruppevært i Cancerforum i Kræftens bekæmpelse

Her er min blog i Cancerforum.dk

22. januar 2016 17:14 | Redigeret: 11. februar 2016 10:09

Mine symptomer startede i 1995. I 1998 overtog Aarhus Sygehus mig, og begyndte at undersøge min diare situation. 1999 konstaterede man, via Octreotid scanning, en tumor i min tyndtarm, men også flere metastaser, rundt i kroppen, bl.a. i leveren, og ved krøset ved bugspytkirtlen. I april 1999 fik jeg fjernet ca. 1 m af tyndtarmen med tumor. Men de kunne ikke fjerne den metastase der sad i krøset, og påvirkede min bugspytkirtels funktion, og de små metastaser i leveren, vil de holde øje med. Her sidder denne metastase stadig i krøset og er nu min hoved tumor, og kan ikke fjernes. Denne tumor smider desværre stadig metastaser til min lever, som bliver jævnlige fjernet når de er store nok.

Dette er min situation lige nu.

Lev med din kræft

At få at vide at du har kræft, er den værste besked at få. Man kan jo dø af denne sygdom, Jeg fik min diagnose i 1998-1999, og husker tydeligt alt der skete den dag man fik den besked. Pludselig finder man ud af hvad ens familie betyder for dig. Pludselig finder man ud af hvad man ikke har fået gjort. Alt dette passere hele tiden i hovedet, i de nærmeste dage. Så får man at vide at du har to mdr. tilbage. Panikken breder sig. Dagen efter blev denne besked rettet til jeg havde ca. 2 år tilbage. Så kunne man jo nå at få ryddet op i sine papirer og på kontoret, tænkte jeg.

Nu fik jeg ro i min tanker, 2 år var bedre end 2 mdr.. Jeg bearbejdede nettet i indland og udland, for at få oplysninger om min sygdom, Jeg havde en malign carcinoid tumor. Mit hospital, Århus Sygehus, var hurtige med at finde en dato, og jeg blev hurtigt opereret, og fik fjernet ca. 1 m af min tyndtarm. Men.... ved en efter undersøgelse viste det sig at jeg havde fået en metastase i krøset, der nu har udviklet sig til en hoved tumor, Så får man en ny nedtur, for den kan ikke fjernes, var dommen.

Her besluttede jeg at, nu vil jeg selv tage over og bekæmpe min sygdom. Min beslutning blev, at jeg ville dø med min sygdom og ikke af min sygdom, og jeg kunne ikke gøre noget ved min sygdom, men jeg kunne gøre noget for min sygdom. Det blev mit motto. Jeg ændrede min levevis. Jeg fortog mig ting jeg altid har udskudt. Heldigvis beholdt jeg mit arbejde, og havde en meget forstående chef, der gav mig tid til at være syg, når behovet opstod.

Jeg havde læst meget om min sygdom, og havde fra dag 1, ønsket at have fuld aktindsigt og kopier af mine journaler og billeder, jeg forlangte ærlighed fra alle, og fik og har det endnu. Sørg for et godt samarbejde med dit sygehus og din læge, lyt til det faglige personale, og gør hvad de siger, men hver skeptisk og stil spørgsmål Det at jeg selv satte mig ind i min sygdom, og ikke satte mig hen i et hjørne, og havde ondt af mig selv. Bestyrker mig, at man kan godt styre meget selv, ved at altid tænke og opføre sig positivt

Husk vi har kun det ene liv, så LEV DET DA, den tid der går godt, kommer ikke skidt tilbage.

Venlig hilsen

Gruppeformand Lars Konradsen.